

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. A. (1) prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 30 października 2007 roku mężu – M. A. (2). W uzasadnieniu decyzji wskazano, że w chwili śmierci męża wnioskodawczyni nie osiągnęła 50 lat i – zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS - nie była niezdolna do pracy, nie wychowuje dziecka po zmarłym małżonku, które nie osiągnęło 18 lat. (decyzja k. 14 akt ZUS dotyczących M. A. (1))

W dniu 30 września 2015 roku M. A. (1) złożyła odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że organ rentowy niesłusznie nie uznał jej za niezdolną do pracy. (odwołanie k. 2-6)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 26 października 2015 roku organ rentowy wnosił o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 13)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. A. (1), urodzona (...), z wnioskiem o rentę rodzinną po zmarłym mężu T. A. wystąpiła w dniu 8 czerwca 2015 roku. (wniosek k. 1-7 akt ZUS dotyczących M. A. (1))

T. A., urodzony (...), zmarł w dniu 30 października 2007 roku. (niesporne).

T. A. do dnia śmierci nie miał ustalonych uprawnień do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy (niesporne).

W chwili składania wniosku o rentę rodzinną po zmarłym mężu wnioskodawczyni nie wychowywała dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnionych do renty rodzinnej po zmarłym mężu, które nie osiągnęły 16 lat, ani kształcących się w szkole do 18 roku życia, nie sprawowała pieczy nad dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolnym do pracy, uprawnionym do renty rodzinnej. (niesporne)

M. A. (1) cierpi na nieznaczne stopnia obniżenie ostrości wzroku do dali w oku lewym wynikającą ze zmiany bliznowatej siatkówki w tylnym biegunie tego oka. Zachowane jest dobre widzenie obu oczu ubezpieczonej do dali i bliży. Stan narządu wzroku od 1997 roku był stabilny i niezmienny, a wnioskodawczyni nie wymagała konsultacji ani leczenia okulistycznego. Wnioskodawczyni nie była i nie jest osobą niezdolną do pracy z przyczyn okulistycznych. (opinia biegłego sądowego lekarza okulisty R. S. k 71, opinia uzupełniająca tego biegłego k 84)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z art. 65 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2015 roku, poz.748) renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń.

W myśl art. 65 ust.2 cytowanej ustawy przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

Z mocy art.67 ust.1 pkt 3 ustawy do renty rodzinnej uprawniony jest małżonek (wdowa i wdowiec) spełniający warunki określone w art. 70.

Na podstawie zaś przepisu art.70 ust.1 cytowanego aktu wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

1)w chwili śmierci męża osiągnęła wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy albo

2)wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnione do renty rodzinnej po zmarłym mężu, które nie osiągnęło 16 lat, a jeżeli kształci się w szkole - 18 lat życia, lub jeżeli sprawuje pieczę nad dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolnym do pracy, uprawnionym do renty rodzinnej.

W myśl art.70 ust.2 cytowanej ustawy prawo do renty rodzinnej nabywa również wdowa, która osiągnęła wiek 50 lat lub stała się niezdolna do pracy po śmierci męża, nie później jednak niż w ciągu 5 lat od jego śmierci lub od zaprzestania wychowywania osób wymienionych w ust. 1 pkt 2.

Ustalenia Sądu dokonane w przedmiotowej sprawie wykazały, że wnioskodawczyni (urodzona w 8 listopada 1964 r.) nie spełniła określonego w art.70 ust.1 pkt 1 wymogu osiągnięcia wieku 50 lat w chwili śmierci męża T. A. (30 października 2007 r.)

Okoliczność, że zmarły mąż ubezpieczonej nie spełniał warunków wymaganych do uzyskania emerytury nie była przedmiotem polemiki stron.

Niesporne pozostawało także niespełnienie przez M. A. (1) warunków określonych w cytowanym art.70 ust.1 pkt 2 ustawy.

Spór sprowadzał się jedynie do tego czy w chwili śmierci męża wnioskodawczyni była niezdolna do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej już ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wykazał, że M. A. (1) nie była i nie jest osobą niezdolną do pracy.

Powyższego ustalenia Sąd dokonał na podstawie pisemnej opinii biegłego sądowego lekarza okulisty, uzupełnionej – wobec zarzutów wnioskodawczyni – w dniu 26 września 2016 roku, z której to wprost wynika, że wnioskodawczyni cierpi na nieznaczne stopnia obniżenie ostrości wzroku do dali w oku lewym wynikającą ze zmiany bliznowatej siatkówki w tylnym biegunie tego oka w związku z leczeniem (połączonym z hospitalizacją) z powodu zapalenia siatkówki tego oka w 1996 i 1997 roku. Biegły wprost w swej opinii stwierdził, że stan narządu wzroku od 1997 roku był stabilny i niezmienny, a wnioskodawczyni nie wymagała konsultacji ani leczenia okulistycznego, zachowując dobre widzenie obu oczu do dali i bliży.

Wskazany biegły zapoznał się z przedłożoną istniejącą dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia wnioskodawczyni i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego, opisał stan jej zdrowia.

Opinia biegłego – po jej uzupełnieniu jest jasna i obiektywna, w sposób pełny opisuje stan zdrowia ubezpieczonej oraz sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot, będąc tym samym wiarygodnym źródłem dowodowym.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał w pełni wartość dowodową opinii oraz podzielił, jako przekonujące, wnioski wypływające z jej treści. Nie zawiera ona istotnych braków.

Biegły w sposób stanowczy i dostatecznie wyczerpujący określił jednostki chorobowe, które występują u wnioskodawczynie, ich przyczynę oraz stan po przebytych w 1996 i 1997 roku schorzeń, w wyniku których była hospitalizowana. Biegły wprost stwierdził, na podstawie wywiadu przeprowadzonego ze skarżącą, że po 1997 roku wnioskodawczynie nie wymagała leczenia okulistycznego. Podał także, że blizna siatkówki, która utworzyła się na dnie oka lewego świadczy o zagojeniu się zmiany, a jej usytuowanie (poza plamką siatkówki) świadczy o tym, że nie doszło do istotnego zaburzenia ostrości widzenia wnioskodawczynie. Wynikające zatem z opinii wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Biegły wskazał także, że w przypadku wnioskodawczynie nie doszło do wznowy i nawrotów choroby.

Ustosunkowując się zaś do zarzutu pełnomocnika skarżącej do opinii pierwotnej, biegły w swej opinii uzupełniającej jednoznacznie stwierdził, że wnioskodawczynie w wywiadzie wprost podała, że po przebyciu schorzenia w latach 1996 – 1997 nie była już leczona okulistycznie i nie posiada z lat następnych w tym z 2007 roku żadnej dokumentacji okulistycznej.

Stwierdzenie to przesądziło o oddaleniu wniosku pełnomocnika ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka E. K. na okoliczność leczenia okulistycznego wnioskodawczynie w latach 1997 – 2000 i niezdolności ubezpieczonej do pracy. Okoliczności te – w ocenie Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę – władny jest bowiem ocenić jedynie biegły sądowy na podstawie dokumentacji. Jak zresztą wskazał pełnomocnik wnioskodawczynie w tezie dowodowej zgłaszanego wniosku świadek miałby zeznać tylko na okoliczność stanu zdrowia wnioskodawczynie do 2000 roku, a więc do czasu znacznie odległego od badanego przez Sąd okresu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.